

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĚR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor : A. NENOVEANU

Director : PETRE BORȘ

Proprietar : E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 Lei
Pe 6 luni . . . . . 16 »
Pe 3 luni . . . . . 8 »

Studentii plătesc pe jumătate.

Pentru streinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

No. 35, STRADA COLȚEI, No. 35

Un număr vechi 2 Lei.

Administrația roagă pe d-nii abonați să țină seamă de sacrificiile ce face prin îmbunătățirile aduse acestui ziar și să binevoiască a'și achita abonamentele, unii fiind neplătiți pe câte unu și doi ani.

D-nii abonați cari și'au schimbat domiciliul de Sf. Gheorghe sunt rugați a ne avisa noua D-lor adresă, pentru a nu suferi întârziere în primirea ziarului.

SUMAR:

Drept penal, *Cumul de delict* de d. Petre Borș.

Codul comercial, *Despre faliment* (urmare 41) de d. N. Toaneanu.

Jurisprudența Română:

Inalta Curte de Casație secția I: *Dumitrache Curuși cu Petre Tomovici.*

Idem : *D. Zosescu cu Ministerul de Interne.*

Idem *Ministerul de Resbel cu N. Pandrav.*

Curtea de Apel din București secția III: *Oprișan Stancu Lăceanu cu H. Patrichi și sindicul P. Silivestru.*

Idem: *Iancu Georgescu cu Sindicul falimentului Iancu Popescu.*

Idem : *Ion Niculescu cu Decanatul avocaților din Buzău.*

Informațiuni. — Bibliografie.

DREPT PENAL

Cumul de delict

Numim în legislațiune penală *cumul de delict* faptele agentului, care comite înainte de a fi pedepsit mai multe delict, sau mai multe crime, sau mai multe delict și crime. Problema este aceeași pentru toate infracțiunile penale; fie că se tratează de delict de aceeași specie, precum mai multe furturi, fie că se tratează de delict având diferite caractere, precum furt și bătae. Toate aceste delict sunt conecse înainte de a fi pedepsite, căci toate sunt de pedepsit. În fine problema este identică și în cazul când delict

s'a comis în deosebite timpuri, sau în diferite locuri, sau când sunt delict mai ușoare, ori crime mai grave.

După jurisconsultii români se adoptase teoria absorțiunii pedepselor mici prin pedeapsa care e mai mare, căci găsim maxima lui Ulpian : „*major poema minorem absorbit*“.

Sunt criminaliști cari în asemenea casuri susțin, că dacă *moralmente* judecând nu se poate contesta o multiplicitate de delict, din punctul însă de vedere *juridic* toate acele delict nu sunt în realitate de cât ca un singur delict.

Codicii penali cei mai recentii din Europa au reglementat în un mod special, mai mult sau mai puțin fericit deosebitele casuri a le cumulului de delict; ast-fel sunt codicii german, italian, portugali. Legislațiunea franceză în art. 365 al cod. de proc. pen., ca și legislațiunea prusiană în art. 55—57 al cod. său de proc. pen., au pus regulă că să se aplice *pedeapsa cea mai grea*, când agentul este dat în judecată pentru mai multe crime sau delict, dacă sunt de *deosebite naturi* și *supuse la osebite pedepse*; eară când sunt *de aceeași natură* și *supuse la aceleași pedepse*, au stabilit norma a se aplica *maximul pedepsei*. Aceleași principii s'a primit de legislațiunea noastră penală în art. 40 din cod. pen. și 388 din cod. proc. pen. Acești arti uli sunt redactați pentru cazul de urmăriri simultanee întrunite în aceeași instanță. Este de dorit indispensabil ca să se facă astă întrunire, pentru ca aceeași judecători să se pronunțe de odată asupra tuturilor precedentelor inculpatului, și să poată după deosebirele sus specificate a măsura condamnarea în cunoștință de cauză în privința tuturilor delictelor cumulate. Aceleași principii se va aplica și în cazul, când din o împrejurare oare-care nu s'ar fi făcut instrucțiunea asupra

tuturor infracțiunilor penale comise; adică când în urma unei condamnări definitive agentul condamnat s'ar da în judecată și pentru alte infracțiuni, pentru care nu fusese judecat. Întru cât formele complicate și îngreunătoare a le justiției au fost cauza, că nu s'a făcut urmărirea simultană și că nu s'a judecat agentul de odată: evident că ar fi o absurditate și o inichitate a se agrava pozițiunea inculpatului și a i se aduce prejudiciu. Rațiunea legii în toate aceste cazuri reșede în principiul, că cerințele justiției sunt satisfăcute prin aplicarea pedepsei cele mai grele, sau a maximului pedepsei; căci nimica n'ar fi sever, mai nedrept, mai arbitrar și mai nepractic, de cât de a inflige pentru toate infracțiunile comise toate pedepsele stabilite de lege. Fie că inculpatul a fost judecat simultană, fie că numai succesiv, destul că faptele să se fi săvârșit înainte de a fi condamnat: aceiași regulă prescrisă de art. 40 din c. p. și 388 din c. pr. pen. se va aplica. După acest principiu, dacă în urma unei condamnări definitive agentul mai este tradus în judecata tribunalelor pentru infracțiuni săvârșite, înainte ca să fi fost condamnat: datoria instanțelor judecătorești va fi, să examineze dacă prima condamnare a aplicat sau nu pedeapsa cea mai grea, sau maximul pedepsei în sensul art. 40 c. p. Tribunalele, constatând că cu ocaziunea primei condamnări s'a aplicat regula prescrisă de art. 40 c. p. după deosebirile arătate, nu vor face alt-ceva de cât să constate crima sau delictul asupra căruia au a se pronunța, fără să mai aplice o altă pedeapsă; iară când nu s'ar fi aplicat legea în modul arătat, atunci tribunalele vor adăoga pedepsei deja pronunțate numai întru atât, cât să nu fie întrecută limita stabilită de art. 40.

Inalta Curte de Casațiune prin o decisiune a sa No. 24 din 14 Ian. 1874 pune următoarele reguli de observat pentru instanțele noastre judecătorești, trecute de laboriosul G. N. Fratoștișeanu, președinte al tribunalului R-Vâlcea în cod. pen. adnotat: 1) că atunci când prima hotărîre a aplicat o pedeapsă de un grad inferior aceia ce urmează a se aplica pentru secundul fapt, atunci se va inflige numai pedeapsa a doua care este mai gravă și absoarbe pe cea de întâi; 2) dacă pedeapsa aplicabilă secundului fapt este cu un grad inferioară celei pronunțate prin prima condamnare, atunci se va aplica numai prima condamnare, căci deja s'a aplicat pedeapsa cea mai grea; și 3) dacă pedeapsa pronunțată prin prima condamnare este de un grad egal cu pedeapsa aplicabilă secundului fapt comis înainte primei condamnări, tribunalele vor avea a cerceta dacă s'a aplicat sau nu maximul pedepsei.

Principiul stabilit de art. 40, în materia cumulului de infracțiuni, se va aplica și atunci când ar fi

vorbi de a se executa diferite hotărîri definitive, cari ar fi pronunțat pedepse pentru fapte comise înainte primei condamnări, fără să fi avut în vedere diferitele condamnări anterioare. Aceleași considerațiuni cer să nu se execute cumulativ diferitele pedepse care se vor fi pronunțat, și să se aplice regula prescrisă de art. 40 c. pen.; căci legea nu vrea să infligă ninănuși diferitele penalități cari s'au absorbit. Justiția a putut să cadă în eroare din inadvertență, sau pentru că inculpatul n'a pus-o în cunoștință asupra cumulului; dară dreptul acusatului rămâne neatins să reclame asupra unei executări, care a isolat regula prescrisă de art. 40. Această reclamațiune va trebui însă să se facă de către instanța care a pronunțat pedeapsa ce este să se execute, singură competentă a cerceta chestiunea cumulului, și în cazul de a'l constata să ordone a nu se executa acea pedeapsă. Regularea pedepselor în conformitate cu sus-enunțatul articol de lege este de *ordine publică*, așa că jurisdicțiunea competentă este datoare să o facă și mai în urmă de la sine, chiar când dânsa n'ar fi fost pusă în cunoștință de reclamant sau de procuror; pentru că este tot-d'auna injust a se aduce prejudiciu acusatului.

Petre Borș.

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie-cărui articol în parte, în comparațiune cu articolele corespunzătoare ale legislațiunilor streine

DE

C. N. TONEANU

Avocat (Galați)

(Urmare 41*)

Despre Faliment

226. — Să examinăm câte-va dificultăți grave la care pôte da naștere această dispozițiune a art. 722 N. 2.

Să facem câte-va ipoteze: — Falitul cumpără adî pe cursul pieței renta 100 lei, zece quintale de grâu etc. de a i se preda și a se plăti la finele lunii. Adî valorea lucrurilor cumpărate și prețul convenit sunt echivalente. La finele lunii, prin schimbările burselor sau pieței, renta și grăul scad mult din preț și valorază prin urmare mult mai puțin. Contractul va fi bănuit de fraudă și deci anulabil? Dacă da, atunci s'ar lua un contract efectul care, când s'a conclus, era perfect regulat și scutit de orice bănuială de fraudă. Dacă nu, masa va suferi daune pentru că falitul va da mai mult de cât a primit. — Falitul vinde renta sau alte mărfuri pe credit și pe cursul actual al pieței. Prețul lor nu se schimbă în mod simțitor din ziua încheierii contractului și până la aceia a execuțiunii sale; dar mai înainte de a se efectua acesta, cumpărătorul cade în faliment și deci nu va plăti de cât în moneda falimentului; nu va plăti, să suposăm, de cât 25 la 100, și ecă-ne în fața acelora-și dificultăți semnalate mai sus. — Se va dice că aceste acte sunt mai mult aleatorii de cât comutative. Vidari însă, contestază existența unei atari pro-

*) Vezi Curierul Judiciar No. 14.

puneri; pentru că un contract trebuie judecat în momentul concludiunii sale nu al execuțiunii. Ei bine, considerate în acel timp, cele 2 contracte luate ca exemplu nu au nimic de aleatoriu, de ôre-ce atunci s'ar putea ðice că este aleatoriu și chiar contractul care trebuie executat imediat ce s'a conclus, când lucrul dat sau primit s'ar schimba în mod improvisat și cu multă diferență de preț, abia chiar după încheerea sa, cum nu arare ori se întâmplă.—Apoi adăogăm că norocul este un element astfel că intră pe nesimțite mai în or-ce contractare comercială; este foarte drept repetăm, să ðicem că or de câte ori între predare și contra-predare pôte fi o diferență mare de valóre, fără ca contractul ast-tel conclus să fie aleatoriu. Vidari, ðice, înainte, că or de câte ori falitul ar fi dat sau s'a obligat a da mult mai mult de cea ce a primit sau va primi, sau în or ce mod va vătămă interesele masei, nu esită a face să tacă or ce altă considerațiunei pentru apărarea și vătămarea acelor interese. ¹⁾

227 — Jurisprudența în Italia a judecat că în presumpțiunea de fraudă de care vorbește art. 722 N. 2 nu se coprinde și contractele cari au un caracter aleatoriu. ²⁾

228 — 3°. Plățile datoriilor scăgute și exigibile cari nusunt făcute în banii sau în efecte de comerț (722 al. 3)

În privința interpretării acestei dispozițiunii de lege să expunem părerea emisă de Vidari, de și ea diferă de opiniunea mai în general urmată. — Doue sunt categoriile de plăți pe cari legea le regulează în mod special. Plata datoriilor neajunse la scadență și aceia a datoriilor ajunse la scadență în timpul încetării plăților. Despre prima specie de plăți legea se ocupă când e vorba de acte contra cărora este pronunțată nulitatea de plin drept (art. 720 cod. com). Despre a doua specie (în cari trebuie să se coprindă și datoriile ajunse la scadență mai înainte de încetarea plăților, ca și cele ajunse la scadență în timpul acestei stări) legea se ocupă în doue locuri: în No. 1 al articolului 722 și în No. 3 al aceluiași articol. ðicem că se ocupă și în No. 1 pentru că tratându-se acolo de plăți prin acte sau contracte cu titlu oneros, se presupune necesarmente că au ajuns la scadență atât aceia ce se prestează cât și aceia ce se contra prestează. De alt-tel, despre plățile neajunse la scadență, nu se vorbește în altă parte, la articolul 720 No. 2? — Așa dar, nu este nici un dubiu: și plățile de cari legea vorbește în No. 1 se referă la datoriile ajunse la scadență. De cât, acolo se vorbește de plăți în general, pe când aci se vorbește de plăți neefectuate cu banii sau efecte de comerț ³⁾

Acestea puse înainte, Vidari, trage din dispozițiunea conținută în No. 3 al articolului 722 următoarele 2 reguli: 1° plățile datoriilor ajunse la scadență și exigibile, trebuind să fie efectuate în banii sau în efecte de comerț, cari se fac însă în alt mod, se presupun făcute în fraudă masei, pentru că se presupune că acela care primește de la falit, știe că acesta a încetat plățile sau fiind că cel puțin forma de plată, deosebită de aceia convenită, o face numai prin aceasta, necisitată și suspectă, și trebuie deci să pună pe gânduri pe creditor; prin urmare, el va trebui să distrugă presumpțiunea de fraudă cu proba contrariă, cas în care numai, plata primită de el se va considera bună și el nu va fi obligat a restitui nimic masei. 2° Plățile datoriilor ajunse la scadență și exigibile făcute în banii sau în efecte de comerț, sunt valide dacă creditorul care primește de la falit nu știa de o asemenea stare; sunt anulabile dacă din contra el știa și sindicul în interesul masei a făcut vorba despre aceasta. — Prima din aceste 2 reguli nu oferă nici-o materie de contestațiune. Din contra este contestațiune foarte vie pentru a doua regulă: — Mai înainte, trebuie să spunem că validitatea

plăților efectuate cu banii sau cu efecte de comerț nu este declarată în mod explicit și expres, ci deducă în mod indirect din textul legii. Din acest mod indirect de a raționa, interpretii păcătuiesc prin esces. Legea în adevăr ðice: se presum făcute în fraudă creditorilor și în lipsă de probă contrarie sunt anulate, față cu masa creditorilor, or de câte ori s'au întâmplat posteriormente date încetării plăților, plățile și datoriile ajunse la scadență și exigibile cari nu au fost făcute cu banii sau efecte de comerț. Deci propozițiunea reciprocă directă și corectă, dar în sens invers, nu poate fi aceasta: plățile ajunse la scadență și exigibile făcute cu banii sau efecte de comerț sunt valide; ci aceasta: se presum ne făcute în fraudă creditorilor și în lipsa de probă contrarie nu sunt anulate, chiar când sunt întâmplate posterior încetării plăților, plățile datoriilor ajunse la scadență și exigibile cari au fost făcute cu banii sau cu efecte de comerț. Cine raționează alt-fel face un salt de logică, și coprinde în concludiune mai mult de cât se coprinde în premisă. De unde se vede că, anulează sau nu anulează, legea pleacă în tot d'auna de la o presumpțiune în dictarea preceptelor sale. Și dacă pleacă de la o presumpțiune, este foarte natural, ca făcându-se proba contrară, presumpțiunea trebuie se cedeze verității; adică probei că creditorul știa că a fost plătit de un falit.

Pentru a concluda așa dar: sau creditorul nu a plătit cu banii sau efecte de comerț și să presupune fraudă și plata este anulabilă; sau el este plătit cu banii sau cu efecte de comerț și se presumă buna credință și plata nu e anulabilă. Numai ast-fel se conservă de o potrivă, justa măsură; și pe când se apără interesele masei se menține respectul bunei credințe.—Apoi, dacă am admite opiniunea că plățile cu banii sau efecte comerciale, trebuiesc să fie tot-d'auna valide, nu ar fi o adevărată contradicțiune cu dispozițiunea din No. 1, care presumă din contra ca frauduloase plățile în genere (și deci și acelea cu banii și efecte de comerț) făcute de falit, când acela ce primește știe despre încetarea plăților? Pentru a ridica această contradicțiune, este trebuință așa dar, să presupunem că legiuitorul măcar că menține contra tutulor acestor plăți amenințarea de anulare, procede cu toate acestea cu criteriul deosebite pentru a judeca conduita aceluia care primește de la falit. Este trebuință să decidem adică, că legiuitorul presumă nule plățile de la No. 1 dacă creditorul cunoște încetarea plăților; și că presumă valide pe cele de la No. 3, dacă creditorul nu cunoște această încetare. — Dar chiar ast-fel redusă interpretațiunea, cine ne-ar putea spune, pentru ce trebuie, de exemplu, să fie suspectate de fraudă predarea mărfurilor cu scadență determinată (dacă erau tocmai mărfuri obiectul contractului), atunci când acela ce primește știe de falimentul celui care consemnează mărfurile; și pentru ce din contra, trebuie să se considere valide consemnarea banilor sau girul unui titlu de credit (dacă la aceasta s'a obligat falitul), măcar că cel ce primește știe despre un asemenea faliment? — În fine, mai mult încă. Aceași lege ðice prin art. 869 No. 4, că este culpabil de bancrută simplă, comerciantul care a încetat de a face plățile sale, dacă după încetare a plătit pe vr'un creditor în dauna masei. Or, cine pôte tăgădui că falitul plătind chiar o creanță ajunsă la scadență și exigibilă, de și în banii sau cu efecte de comerț nu prejudiciază masa; pe când dacă n'ar fi plătit în modul cu care s'a obligat, masa s'ar fi avantajiat cu diferența între suma plătită și dividendul ce era să'l ia acel creditor? Ne plătind cu moneda falimentului, nu se dă ôre mai mult de cât aceia la care creditorul are dreptul, când el nu are pentru garanția sa particulară nici un privilegiu, gaj, sau ipotecă; și nu se sustrage de la tratamentul comun la care starea de faliment supune, de necesitate și cu deplină justiție, pe toți creditorii? Ba încă, aci legea este mai riguroasă de cât în art. 722; pentru că aci nu are

¹⁾ Vidari op. cit. vol. I N. 193.

²⁾ Curtea de Apel Brescia 6 Noembrie 1889: F. It. Rg. pag. 556, B. 78.

³⁾ Vidari op. cit. V. I. N. 195

în vedere buna sa reaua credință a aceluia care primește; ci ȳice fără a adăoga alt-ceva, că acel ce plătește în da-una masei este culpabil de bancrută simplă; de și tempe-rându-se una pe alta cele 2 dispozițiuni; nu se poate de-duce că acuzarea de bancrută invalidează o plată priimită de bună credință.—Așa dar starea de faliment, și înce-pând de la data încetării plăților, fixează în mod gene-ral și irevocabil soarta tutulor creditorilor chirografari. Cine va fi fost plătit mai înainte, atât mai bine pentru el. Cine nu va fi putut să știut să fie plătit mai înainte, trebuie să sufere sórta comună și să se mulțumească de a fi plătit apoi cu moneda falimentului. Legea nu face excep-țiune de cât pentru creditorii de bună credință (*Contra*: Curtea de Apel din Geneva 12 Decembre 1884¹⁾).

(Va urma.)

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA I

Audiența de la 25 Aprilie 1894

Președenția d-lui Ch. Pherechide, consilier

Dumitrache Curuți cu Petre Tomovici.

Acte de stare civilă.—Dacă sub-regulamentul organic ase-menea acte se treceau în registre.—Dacă, ne esistând aseme-nea registre sau când nu se treceau actele, se putea admite proba testimonială pentru dovedirea lor.

Martori.—Dacă aprecierea depunerii martorilor este lăsată la suveranitatea instanțelor de fond.

(Art. 4, anexa No. 3 al cap. VIII din regulamentul organic)

1) De și prin art. 4 din anexa No. 3 al cap. VIII din regulamentul organic se prescrie că păr-țile interesate vor îngriji să se treacă în condici înscrisurile de stare civilă, însă această trecere în registre a actelor stării civile fiind recomandată numai ca un mijloc de probațiune fără a se in-terdice cele-l-alte moduri de probațiune, rezultă că sub imperiul regulamentul organic, în cas de pierdere a registrelor sau când un act nu s'ar fi trecut în acele registre, se putea dovedi prin martori nașterile, căsătoriile sau moartea unei persoane.

2) Instanțele de fond sunt suverane să aprecieze depunerile martorilor și această apreciere scapă censurei Curții de Casațiune.

Decisiunea 140|94. — Respins ca nefondat re-cursul făcut de Dumitru Curuți contra decisiunei Curții de Apel din Craiova, secția I cu No. 80|93 dată în proces cu Petre Tomovici.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-nul consilier N. Predescu.

S'a ascultat d-nul Niculescu avocatul recurrentului Di-mitrie Curuți în dezvoltarea motivelor de casare și d. Titu Maiorescu avocatul intimatului Petre Tomovici în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului III:

„Că chiar fiind așa Curtea a făcut un manifest exces de putere și o violare a legii când a admis martori, ca să dovedească naționalitatea, de oare ce nu e destul nu-mai p sesiunea de Stat, pe care n'o avea, dar în drept ea trebuie să fie constatată prin act de naștere și alte formalități prevădute de codul civil.“

„Ast-fel se face violarea prescripțiunelor și art. 7 și 5 din Constituție, care nu permite streinilor cumpărare de imobile rurale.“

„De asemenea Curtea nu motivează decisiunea sa prin nici un articol din lege sau pe nici un principiu de drept.“

Având în vedere că din decisiunea atacată cu recurs, se constată că obiectul acțiunei de față constă în cere-rea făcută de recurrentul D. Curuț pentru a se anula ordon-anța de adjudecare a Trib. Gorjiu cu No. 5/880, și a se obliga Petre Tomovici, intimat în recurs, să i restituie imobilul adjudecat asupra-i prin aceea ordonanță com-pus din 120 stânjeni pământ, situat în comuna Plop-șoru, jud. Gorjiu, pe motiv că Petre Tomovici, adjudeca-tarul, fiind de naționalitate streină, nu putea dobândi imobile rurale în țară, conform art. 7 din Constituțiune:

Că Curtea de Apel constatând din acte și din depu-nerile martorilor că Tomovici s'a născut în țară și că tot-d'auna s'a bucurat de calitatea de cetățean român, a respins acțiunea lui Curuț;

Având în vedere că prin motivul invocat, recurrentul se plânge că Curtea de Apel a comis un manifest es-ces de putere și a violat legea admitând ca Tomovici să și dovedească nașterea în țară și naționalitatea prin martori, când această dovadă trebuia să o facă prin act de naștere;

Având în vedere că prin art. 4 din anexa No. 3 al cap. VIII, din regulamentul organic, sub imperiul că-ruia s'a născut Tomovici, cum constată în fapt Curtea de Apel, se prescrie că părțile interesate vor îngriji să se treacă în condici înscrisurile de stare civilă, pentru a nu li se pricinui prigoniri; că de aci reese că înscri-sul de stare civilă, era recomandat ca un mijloc de pro-bațiune, fără însă ca prin sus menționatul articol să se interdică cele-l-alte moduri de probațiune admise de legiurile în vigoare în cas când n'ar fi existat, s'ar fi pierdut, sau nu s'ar fi întocmit înscrisurile de stare civilă.

Că intru cât între modurile de probațiune admise de legiurile în vigoare, era și dovada cu martori, cu drept cuvânt Curtea a admis un asemenea mod de dovedire și deci motivul este neintemeiat.

Asupra motivului I:

„Omisiune esențială și violarea art. 317 pr. civ.

„În adevăr Curtea ea act, că nu aș fi retras apelul, rezervându-mi dreptul a face o nouă acțiune pentru ve-nit, însă nu statuiază dacă am renunțat și asupra fon-dului, că ast-fel să se știe, dacă a rămas în discuție nu numai apelul făcut de intimatul Tomovici ori și al meu.“

Având în vedere că din momentul ce recurrentului i s'a respins cererea sa asupra fondului, Curtea de Apel numai era ținută să statueze dacă recurrentul a renunțat și la apelul său în privința fondului.

Că așa fiind și acest motiv este neintemeiat.

Asupra motivului II:

„Eroare grosieră de fapt.

„Curtea apreciind în mod eronat depozițiunile marto-rilor, când constată, că ar fi rezultând printr'ensele lo-cul și epoca nașterii intimatului, pentru a i-se stabili naționalitatea în condițiunile art. 8 cod. civ., de oare ce după cum opinează chiar unul din d-nii judecători ai completului, este o contradicție între intimatul și chiar cu martori.

Având în vedere că instanțele de fond sunt suverane să aprecieze depunerile martorilor și această aprecie-re scapă censurei Curții de Casații.

Că așa fiind și acest motiv este neintemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul.

¹⁾ Vidari op. cit. V. I, N. 194 și 195.

Audiența de la 25 Aprilie 1894

Președinția d-lui Ch. Pherekyde

D. Zosescu cu Ministerul de Interne

Ministerul de interne.—Oficiul sanitar al porturilor de la gurile Dunărei.—Bugetul aceluiași oficiu.—De ce autoritate depinde acel oficiu.—Cine ordonantază cheltuelile și plățile aceluiași oficiu.—Dacă Ministerul de interne este responsabil când acele cheltueli n'au fost ordonate.

(Art. 25 din Regulamentul serviciului sanitar al porturilor de la gurile Dunărei și art. 6 din Regulamentul pentru perceperea taxelor sanitare în portul Sulina).

Oficiul sanitar al porturilor de la gurile Dunărei se află stabilit în portul Sulina și depinde de Ministerul de interne, și cheltuelile acestui oficiu se plătesc de casa de navigațiune din Sulina potrivit însă manda elor emise de către directorul oficiului care, ca toți impiegații, aceluiași oficiu, depinde de Ministerul de interne.

De aci urmăz că Ministerul de interne este responsabil când cheltuelile prevăzute în bugetul oficiului sanitar nu au fost ordonate.

Decisiunea 139/94.—Casată sentința tribunalului Ilfov, secția I, cu No. 626/93 dată în procesul dintre D. Zosescu cu Ministerul de interne.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier Remus N. Opreanu.

S'a ascultat recurentul Zosescu în desvoltarea motivelor de casare, precum și d. avocat M. Ciocărdia, din partea Ministerului de Interne intimat, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivelor invocate:

«Violarea art. 6. din Regulamentul pentru perceperea taxelor sanitare în portul Sulina promulgat în *Monitorul Oficial* No. 90/84.

«Tribunalul m'î respinge reclamația pe motiv că din acest regulament nu reese că Ministrul ar fi dator să m'îdea locuință, încălzit și iluminat când din contra, regulamentul sus citat m'î impune espres această îndatorire».

2) Eror grosieră de fapt, Tribunalul fără a ține socoteală că dispozițiunea veche din art. 22 al regulamentului din anul 1879 publicat prin *Monitorul Oficial* No. 249/79 este abrogat prin noul regulament arătat mai sus.»

«În virtutea dispozițiilor vechiului regulament, încasarea taxelor de tonagi și altele, se făceau de către secretarul casier al serviciului sanitar, pe când astăzi se fac de către casa de navigațiune a comisiunii Europene și cu toate că achitarea sumelor de natura celor care le prețind eu, se face de către acea casă însă tot Direcțiunea serviciului sanitar trebuie să ordonanteze plata, conform art. 6 citat mai sus; în consecință tot Ministerul este dator să plătească căci Direcțiunea serviciului sanitar depinde de Ministerul de Interne, iar nici cum de comisiunea Europeană.

Având în vedere că din sentința atacată cu recurs, se constată că obiectul acțiunii de față este cererea recurentului Zosescu de a se obliga Ministerul de Interne a m'î plăti; 1) suma de 943 lei conveniți pentru locuință sa ca ofician sanitar la portul Sulina, pe timpul de la 5/17 Decembrie 1887 până la 1 August 1890 și 2) suma de 284 lei pentru încălzitul, iluminatul și chiria localului portului Chilia-Veche până la 1 Aprilie 1893.

Că Tribunalul judecând afacerea în apel, după apelul Ministerului de Interne respinge cererea recurentului, pe motiv că din regulamentul serviciului sanitar al porturilor de la gurile Dunărei nu reese cum că Ministerul de Interne era obligat pe lângă leafa ce plătea

oficianților de la acele porturi să le procure și locuința împreună cu încălzitul și iluminatul.

Având din vedere că prin art. 25 din reglementul serviciului sanitar al porturilor de la gurile Dunărei se prevede că oficiul sanitar al acelor porturi se află stabilit în portul Sulina și depinde de Ministerul de Interne.

Având în vedere că prin art. 6 din regulamentul pentru perceperea taxelor sanitare în portul Sulina, se prevede că cheltuelile oficiului sanitar, din acel port, vor fi plătite de casa de navigațiune în limita sumelor prevăzute în bugetul acestui oficiu și potrivit mandatelor emise de către Directorul oficiului sanitar.

Considerând că din momentul ce toate cheltuelile oficiului sanitar nu se pot plăti de cât după ce au fost ordonate de Directorul aceluiași oficiu funcționar care ca toți impiegații aceluiași oficiu depinde de Ministerul de Interne, apoi de aci urmează independent de cine este însărcinat cu achitarea acelor mandate, că Ministerul de Interne este responsabil când cheltuelile prevăzute în bugetul oficiului sanitar nu au fost ordonate.

Că așa fiind fără cuvânt Tribunalul dice că din regulamentul serviciului sanitar nu reese că Ministerul de Interne era obligat să procure locuința și încălzitul oficiului căci tocmai acel regulament stabilește această obligațiune pentru Minister și deci motivele invocate sunt întemeiate.

Pentru aceste motive, Curtea casează.

Audiența de la 29 Aprilie 1894

Președinția D-lui Ch. Pherekyde, consilier

Ministerul de Resbel cu N. Pandrav

Pensiuni militare.—Pierderea dreptului la pensuni.—Când militarul pierde acest drept.—Dacă condamnarea la destituire atrage după sine pierderea dreptului la pensuni.—Dacă în hotărârea condamnătoare la destituire este nevoie să se facă mențiune de pierderea dreptului la pensuni.

(Art. 185 al. II, din codul justiției militare).

Militarul osândit la destituire nu poate primi nici pensuni, nici recompensă pentru serviciile sale anterioare condamnățiunii.

Ast-fel pierderea dreptului la pensuni fiind considerată de legiuitor ca o consecință a pedepsei la destituire, nu este nevoie ca prin hotărârea condamnătoare la destituire să se facă mențiune și de pierderea dreptului la pensuni.

Decisiunea 146/94.—Casată decisiunea Curței de Apel din București, secția I, No. 136/92 dată în procesul dintre Ministerul de Resbel cu N. Pandrav.

În urma divergenței ivite, complectându-se Curtea conform art. 22 din legea sa organică;

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier R. N. Opreanu.

S'a ascultat d-nul Papadat avocatul recurentului Minister de Resbel în desvoltarea motivelor de casare și D-nii Stoicescu și Chrisenghi în combateri,

Curtea deliberând,

Asupra motivului I:

„Exces de putere și violarea art. 183 și 185 din codul de justiție militară și autorității lucrului judecat, rezultând din sentința cu No. 309/85 a consiliului de resbel al Corpului II de armată“.

„Intr'adevăr prin menționata sentință fostul maior Pandrav, a fost condamnat definitiv la 2 ani închisore

pentru furt de bani cât și la destituire. Acastă condamnățiune conform art 185 și 241 din codul justiției militare atrage de drept pierderea pensiunii, cu toate acestea Curtea de Apel ca și tribunalul face o distincțiune arbitrară în ce privește consecințele pedepsei, nu țin în seamă autoritatea lucrului judecat, rezultând din decisiunea consiliului de Resbel și recunoscându-i dreptul de a fi înscris la pensiune, pe lângă că comite un exces de putere violează și dispozițiunile citatelor articole“.

Având în vedere că după art. 185, al. II, din codul justiției militare, oficerul osândit la destituire nu poate primi nici pensiune, nici recompensă pentru serviciile sale anterioare condamnățiunii.

Având în vedere că din decisiunea supusă recursului se constată că maiorul N. Pandrav, care voește a'și eser-cita drepturile sale la pensiune, a fost condamnat prin decisiunea militară, pe lângă alte pedepse, și la destituire.

Considerând că, față cu textul de lege expres, mai sus citat, maiorul N. Pandrav de și nu a fost anume condamnat și la pierderea dreptului de pensiune, însă într-o pierdere a acestui drept este considerată de legiuitor ca o consecință a pedepsei la destituire, nu era nevoe ca, prin hotărârea de condamnare la pierderea drepturilor și la destituire, să se facă mențiune și de dreptul de pensiune;

Că, prin urmare, tribunalul și Curtea, care și'a însușit în totul motivele din sentința tribunalului, judecând contrariu regulilor și principiilor sus enunțiate au violat art 185 din codul penal militar și deci motivul invocat este întemeiat.

Pentru aceste motive și fără a mai discuta cele-lalte motive. Curtea casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCURESCI SECȚIA III

Audiența de la 12 Aprilie 1894

Președenția d-lui Ioan Cerchez, membru

Oprîșian Stancu Lăceanu cu H. Petrichia și sindicul P. Silivestru

Decesiune Comercială No. 31

Faliment. — Incetarea plăților. — Dacă incetarea plăților este cesțiune de apreciere. — Dupe ce trebuie să se conducă judecătoria în stabilirea încetării plăților de către un comerciant.

Starea de încetare de plăți a unui comerciant este o cesțiune de apreciere lăsată la chibzuința judecătorilor, cari se vor călăuzi în această apreciere de numărul creanțelor în suferință, de starea activului și importanța datoriei pentru care se cere declararea în faliment.

În urma divergenței ivite s'a ascultat d. Constantin Triandafil, avocatul apelantului Oprîșian Stancu Lăceanu în desvoltarea motivelor de apel, în lipsa intimaților citați în regulă.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Oprîșian Stancu Lăceanu în contra sentinței Trib. Ialomița cu No. 46 din 1893, prin care s'a declarat în stare de faliment.

Având în vedere că declararea în faliment s'a făcut după cererea lui Haralambie Petrichia care a înfățișat trei cambii în valoare de 2300 lei în ordinul fostului coasociat Spiridon Antipa, transmise prin gir numitului Petrichia.

Având în vedere că la Tribunal apelantul Oprîșian Lăceanu, a motivat neplata acelor cambii prin faptele că iar fi fost smulse prin dol și violență.

Având în vedere că de și tribunalul n'a găsit suficient probate faptele invocate, totuși din arătările martorilor ascultați se stabilesc că Antipa a preferat ame-

nințării în contra lui Oprîșian dacă nu dă bani sau poliță; că a fost găsit într-o noapte în prăvălia lui Oprîșian armat cu un pumnal și a trebuit intervențiunea a trei soldați de la pichet ca să'l depărteze, că prin urmare din toate aceste împrejurări refuzul lui Oprîșian de a plăti cambiele de și s'a găsit ne întemeiat în drept se poate însă esplica de bună credință.

Având în vedere că starea de încetare de plăți e o cesțiune de apreciere lăsată la chibzuința judecătorilor după numărul creanțelor în suferință, după starea activului și importanța datoriei pentru care se cere declararea în faliment.

Având în vedere că în cazul de față singurul creditor care s'a prezentat cu acele cambii ce iau fost transmise în mod neregulat, după scadență, așa de puțin se interesează de soarta averii sale că nu se știe unde se află și a trebuit a se cita prin "Monitor".

Că de altă parte alți creditori înscrisi nu sunt de cât unu anume Bărbulescu care nu arată veri un interes la declararea în stare de faliment de ore ce sindicul reprezentantul creditorilor nu se presintă ca să le susțină pretențiunile.

Că pe lângă aceasta din certificatul grefei Tribunalului comercial cu No. 163/94 se constată că nu există nici un protest contra apelantului Oprîșian, că din actele înfățișate se stabilește că are un imobil de valoare mai mare ca suficient pentru a achita suma, pentru care a fost declarat în stare de faliment, că dar în lipsă de contradicții cererea apelantului în baza celor espuse pare suficient motivată conf. art. 150 pr. cod. civ.

Pentru aceste motive, Curtea,

Admite apelul făcut de Oprîșian Stancu Lăceanu în contra sentinței Trib. Comercial de Ialomița cu No. 46/93

Infirmă menționata sentință și Respinge acțiunea făcută de Haralambie Petrichia ridicându-se ast-fel starea de faliment.

(ss.) I. Cerkez, M. Paleologu, A. Eustațiu.

Păreră

Având în vedere că pentru a i se putea ridica starea de faliment, apelantele ar trebui să dovedească că nu se găsește în încetare de plăți, că numitul departe de a face această dovadă caută și acum ca și la Tribunal să susție că cambiele în baza cărora a fost declarat falit n'au cauză și că iau fost smulse prin violență de Spiridon Antipa, primul beneficiar.

Având în vedere că numitul n'a putut stabili acest lucru, de și i s'a admis de Tribunal proba testimonială; că osebit de astă pretinsă violență nici se poate opune lui H. Petrichia, actualul posesor al cambielor, că singurul lucru ce rămânea de făcut era să presinte astăzi Curței achitate aceste cambii, ceia ce ar fi lăsat să se vadă că atunei când a fost declarat falit se găsea într-o jenă momentană, că apelantele ne probând această dovadă, că din chiar bilanțul depus de densus constatându-se că mai are alte datorii care în total se urcă la cifra de 35,844 lei iar ca avere un singur imobil în Giurgiu evaluat de el la 80,000 lei, dar ipotecat pentru suma de 44,400 lei cum constată certificatul grefei Tribunalului Vlașca No. 2027/94.

Că împrejurarea numai că nu se presintă astăzi nici sindicul nici creditoarele Petrichia nu se presupune numai de cât că nimeni nu se mai interesează de acest faliment într-o cât procedura falimentului se urmează în mod regulat înaintea Tribunalului.

Că faptele și împrejurările stând ast-fel, stare de faliment cată a se menține.

Pentru aceste motive.

Suntem de păreră a se respinge apelul.

(ss.) S. Popescu, D. Djuvara.

Audiența de la 29 Martie 1894

Președenția Domnului Ion Cerkez, membru

Decisiunea comercială N. 21

Iancu Georgescu cu Sindicul falimentului Iancu Popescu

Faliment.—Opozițiune la punerea sigiliilor.—Dacă pe această cale se poate revendica averea sigilată.

Pe cale de opozițiune la aplicarea sigiliilor se poate revendica averea sigilată.

Sa ascultat apelantul Georgescu în dezvoltarea motivelor apelului său făcut contra sentinței tribunalului Ilfov, secția comercială, cu No. 253/94, în lipsa intimatului: Sindicul falimentului Iancu Popescu.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut Iancu Georgescu contra sentinței No. 253 din 1894 a tribunalului comercial Ilfov, prin care, s'a respins opozițiunea făcută la aplicarea sigiliilor pe prăvălia din strada Sălcuței No. 13;

Având în vedere, că prin această opozițiune Iancu Georgescu tinde la ridicarea acelor sigilii întru cât acea prăvălie de băuturi spirtose este a sa, iar nu a falitului G. Popescu, acesta nefiind de cât un însărcinat, cu vindarea băuturilor spirtose.

Având în vedere că apelantul pentru a face dovadă despre dreptul său de proprietate a prezentat: a) Contractul cu data 12 Aprilie 1893 prin care Iancu Georgescu, ia cu chirie de la D-na Zoe M. Eftimiu prăvălia din Strada Sălcuței No. 13 pe timpul de la 23 Aprilie 1893 până la 23 Aprilie 1896; b) Brevetul Poliției Capitalei No. 82/93, prin care se dă lui Iancu Georgescu permisiunea de a deschide stabilimentul de băuturi spirtose în Strada Sălcuței No. 13. c) Autorisarea Ministerului Financilor cu No. 6703 din 1893, prin care se încuviințează ca Iancu Georgescu să exercite comerțul de băuturi spirtose în Strada Sălcuței No. 13 pe timpul de la Aprilie 1893; d) mai multe recipise de plata dreptului de licență pentru comerțul de băuturi spirtose; e) Certificatul greșii Trib. Comercial de Ilfov No. 4018 prin care se încredințează că apelantul are înscrisă firma pentru comerțul de băuturi spirtose, în Strada Sf. Gheorghe Vechi, No. 3. Calea Moșilor 127 și Strada Sălcuței 13.

Având în vedere că din aceste acte se constată că prăvălia din Strada Sălcuței No. 13 unde s'a aplicat sigiliile de judele Comisar este averea apelantului, iar nici de cum a falitului G. Popescu.

Având în vedere că ast-fel apelul făcut de Iancu Georgescu se găsește fondat și prin urmare câtă să fie admis legea neridicând dreptul ca pe cale de opozițiune la aplicarea sigiliilor să se potă revendica averea sigilată.

Pentru aceste motive,

Decide,

Admite apelul făcut de Iancu Georgescu, în contra sentinței cu No. 255/94 a Tribunalului Comercial de Ilfov. Reformează menționata sentință.

Admite opozițiunea făcută de Iancu Georgescu și dispune ridicarea sigiliilor aplicate la prăvălia din Strada Sălcuței No. 13 prin procesul verbal încheiat de judele Comisar al falimentului G. Popescu în ziua de zece Februarie 1894.

I. Cerkez, Sc. Popescu,

(Semnați). A. Athanasovici

Opiniune

Nu mă unesc cu părerea majorității pentru cuvântul că oponentele Iancu Georgescu tinde prin opozițiunea ce face la punerea sigiliilor să i se recunoască dreptul de proprietate asupra mărfurilor ce se găsește în prăvălia sigilată or, nu pe cale de opozițiune la aplicarea de sigi-

lii se potă stabili asemenea drepturi, art. 815 și următoarele din codul de comerț arată modul cum asemenea pretențiune urmază să fie introdusă în instanță; a decide că pe cale de opozițiune la aplicare de sigilii se potă statua asupra dreptului de proprietate, ar fi a se eluda drepturile delegațiunii creditorilor care represintă masa credală, de a discuta această cerere și pe aceia ale creditorilor de a interveni, art. 820 codul comercial prevede că revandicările trebuiesc să fie discutate contradictoriu cu sindicul și delegațiunea creditorilor și propuse înaintea Judecătorului Comisar. De aceia cred eu, că fără a pre-judeca asupra drepturilor ce oponentul ar avea, cererea de a i se recunoște dreptul de proprietate, asupra mărfii sigilate, nu potă fi regulat introdusă de cât pe cale de acțiune principală, așa cum prevede art. 820 codul comercial.

Pentru aceste motive,

Sunt de părere a se respinge apelul, prin consecință și opozițiunea, ca neregulat introdusă.

(ss) *D. Giuvaru.*

Audiența de la 11 Aprilie

Președenția d-lui I. Cerkez, membru.

Ion Niculescu cu Decanatul avocaților din Buzău

Decisiune civilă No. 106.

Avocat.—Tabloul avocaților.—Consiliu de disciplină.—Dacă neînscirerea în tabloul avocaților a unei persoane admisă a exercita această profesiune de către consiliul de disciplină, o face să-și peardă acest drept.

(Art. 11. litera A din legea constitutivă a corpului de avocați din 1864 și legea din 1884 asupra corpului de avocați).

Omisiunea făcută de consiliul de disciplină de a înscri în tabloul avocaților pe un avocat valabilmente primit de consiliu printr'o decisiune a sa, nu poate atrage exclusiunea avocatului, întru cât densusul are un drept câștigat, și neînscirere sa în tabloă nu i se poate impula lui, această înscriere trebuind a fi făcută prin îngrijirea consiliului de disciplină.

S'a ascultat apelantul Ion Niculescu în dezvoltarea motivelor de apel și d. Procuror Tătăranu în conclusiuni.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Ion Niculescu în contra decisiunii consiliului de disciplină a corpului de avocați din județul Buzău cu No. 8/94, prin care i se respinge cererea de a i se libera cartea de avocat și a se înscri în tabloul de ordine al corpului de avocați al celui biuro.

Considerând că la un-spre-zece (11) Ianuarie 1884 consiliul de disciplină al corpului de avocați din Buzău, prin încheierea sa admisesse cererea apelantului de a fi înscris printre avocații celui județ basându-se pe certificatele din care se constată că apelantul a fost în funcțiunii judecătorești și administrative, și pe dispozițiunile art. 1 și 11 Lit. A. al legii constitutive a corpului de avocați din 1864.

Considerând însă că de și consiliul de disciplină pretinde că această decisiune ar fi rămasă fără efect, ne fiind urmată de înscrierea efectivă a d-lui Ioan Niculescu în tabloul baroului de Buzău, cu toate acestea acest fapt nu se poate impula apelantului, căci înscrierea în tabloă, trebuie făcută prin îngrijirea consiliului de disciplină, ast-fel că înscrierea făcută în 1884 este un drept câștigat pentru apelante.

Considerând că legea din 1884 a voit a pune capăt unei stări de lucruri periculoase, și pentru barou și pen-

tru inpricinați, prin prea mare facilitățe cu care unele barouri înscriau pe membri corpului lor, dar nu a răpi drepturi câștigate și consfințite prin decisiuni rămase definitive.

Considerând că legea constitutivă a corpului de avocați din 1864 art. 11 litera A. pune îndatorire consiliului a forma tabloul corpului de avocați. Că dar o omisiune făcută de corp nu poate atrage escluziunea unui membru valabilmente primit de consiliu printr-o decisiune a sa.

Considerând ast-fel că omisiunea făcută de consiliul de Buzău de a înscri în tabloul său de avocați pe d. Ioan Niculescu nu se poate întoarce în contra sa pentru a'î aplica dispozițiunea art. 5 din legea din 1884, prin faptul că nu se găsește înscris în tablou.

Pentru aceste motive, în virtutea legii,

Decide,

Admite apelul făcut de Ioan Niculescu contra decisiunii cu No. 8 din 20 Martie 1894, a consiliului de disciplină al corpului de avocați din județul Buzău.

Infirmă această decisiune și

Ordonă înscrierea apelantului Ioan Niculescu în tabloul avocaților din județul Buzău, liberându-se și cuvenita Carte de avocat.

(Semnați) I. Cerkez, M. Paleologu, D. Giuvారు.

Informațiuni

În zilele de 17, 18 și 19 Maiu curent, se fac subscripțiunile pentru acoperirea capitalului de 5,000,000 lei al Băncii Agricole. Subscripțiunile ce nu vor trece de suma de 2000 lei, adică de patru acțiuni, fie-care acțiune fiind de 500 lei, nu sunt reductibile.

Se speră că subscripțiunile vor acoperi capitalul cerut de mai multe decimii de ori.

Este regretabil că, în fața foloaselor imense ce acest institut de credit va aduce agriculturii noastre atât de crud lovită prin crisa prin care trece, capitalul Băncii a fost fixat numai la suma de 5,000,000 lei, când trebuia să fiă mai mare.

* * *

D-nu Remus N. Opranu, consilier la Inalta Curte de Casație, a obținut un concediu de 45 de zile, cu începere de la 15 Maiu curent.

* * *

Confratele nostru, d. G. V. Maniu, avocat și redactor al ziarului *Dreptul*, a fost decorat cu *Bene-Merenti clasa I*, pentru scrierile sale juridice.

Felicitările noastre.

* * *

D-nii Gr. Botescu și G. Burneanu portărei din București au fost decorați cu *Serviciul Credincios, clasa I*.

* * *

D. C. Christescu, primul-grefier al Curții de Casație, a dat la lumină și partea a II din Codicele civil adnotat cu jurisprudența Curții de Casație, a Curților de Apel și a tribunalelor, însoțit cu un tabel indicativ pe articole de hotărârile pronunțate asupra vechilor legiuri Caragea, Calimach și asupra Regulamentului organic al Munteniei și al Moldovei.

În fața succesului bine-meritat ce a avut partea I, ori-ce laudă o găsim de prisos.

BIBLIOGRAFIE

A eșit de sub presă în două volume:

CODICELE CIVIL

Adnotat cu jurisprudența Română

Coprinzând și un apendice

de hotărârile pronunțate de Inalta Curte de Casație, Curțile de Apel și Tribunalele de județ, asupra fie-cărui articol în parte

DIN VECHILE LEGIURI

CARAGEA ȘI CALIMACH

SI ASUPRA

Regulamentelor Organice ale Munteniei și Moldovei

cu numărul, data și colecțiunile în cari ele se găsesc publicate

DE

C. CHRISTESCU

Primul Grefier al Inaltei Curți de Casație și Justiție

Orî-ce comande se primesc atât prin liste de subscripțiuni trimise la toate tribunalele și curțile de apel, cât și prin cărți postale adresate direct autorului. Ele vor fi executate la moment odată ce prețul lor va fi primit, fie prin mandat postal (a cărui taxă privește pe cumpărător), fie în ori-ce alt mod. Costul pentru expedierea exemplarelor este în calculul autorului.

Prețul ambelor volume este de lei 12, iar ediția de lux (chârtie velină) de lei 14.

NB. Persoanele cari au luat deja volumul I-iu au dreptul de a comanda numai volumul al II-lea, trimițând costul lui de 6 sau 7 lei.

A apărut de sub presă

VOL. II din partea I (Art. 77-163)

TRATAT

DE

DREPT COMERCIAL

După doctrina și jurisprudența cea mai nouă, Română Italiană și Franceză, pentru usul Avocaților, Magistraților, Comercianților, Studenților Facultăților de Drept și școalelor Comerciale

DE

CONSTANTIN N. TONEANU

AVOCAT

Se află de vânzare la librăria Sococ & C-ia din București, Șaraga din Iași, la Autor în Galați și la Administrația acestui ziar. 35 Str. Colței 35.

Prețul 5 Lei iar ambele volume lei 10

A eșit de sub tipar

TOMUL IV. FASC. II

DIN

ESPLICATIUNEA TEORETICA ȘI PRACTICA

A

DREPTULUI CIVIL ROMAN

ÎN COMPARAȚIUNE CU LEGILE VECHI ȘI PRINCIPALELE LEGISLAȚIUNI STREINE

DE

DIMITRIE ALEXANDRESCO

Profesor de drept civil la Universitatea din Iași

Un volum mare de 845 pagine; Prețul 10 lei la autor